

O dvoch lustroch

O dvoch lustroch

Bol raz jeden luster,
ten kamaráta mal,
s ktorým sa vždy smial.

Boli takmer rovnakí,
dívali sa na mraky.
Svietili skoro tak isto,

aj keď bolo hmlisto.

Mali veľa kryštálov
a tiež kopec krásny snov.

Lustre mali sviečok veľa,
každá veru svietiť smela.
Od večera do rána.

Aj na Evku, na Jána.

A tak lustre – priatelia,

svetielko nám nadelia.

Nebojíme sa už noci,

svietia pre nás - k našej moci.

Bubáčikov nieto viac,

za okienkom svieti mesiac.

Spokojne sa vyspinkáme,

svetielko tu veru máme.

Doplnenie - radostné chvíle strávené s kamarátmi, ktorí si pomáhajú, radujú sa spolu, bojujú s tmou a bubákmi, sú odlišní a to ich robí výnimočnými